

Наше боје

Нећу да те тражим. Ту смисао не постоји.
Да редом гледам коме кошуља добро стоји?
Какав има став, грбав или прав?
Ко ми се допао више, дечко црн ил' плав?
Да посматрам, из даљине, тајно
Шта је то на теби сјајно.

Још те упознала нисам и да те тражим нећу-
Јер ћу те срести већ једном, моју љубав и срећу.
Замисли како погледом лутам од лица до лица
Тражећи оно што ће да ме заголица!
Не, нису то моје боје.
Ружно ми је све што није твоје.

И нисам искусна и можда грешим
Што желим само теби да се смешим;
Што маштам о дану када ћу те срести,
Када ћеш ми земљу под ногама затрести,
Што знам да ћу те познати по изразу лица
Иако је оно сада само груба скица,
Што волећу те највише због твојих мана
Којих се упорно стидиш, као и дубоких рана,
Што одавно те чекам, што си у мојој глави
И чезнем да си једини, у сну и на јави.

До тада, од беле глине ћу те правити,
У свако своје дело ћу те ставити.
Чекаћу тај пар очију да преда мном сине,
Као светлости зрак да окупа висине.
Из дана у дан ћеш певати кроз мене
Да уђеш ми у снове, одразе и сене.

*Упознаћу једном твоје тактике у борби
И поврће које не подносиш у чорби,
Твоје покрете, осмехе ,твоје сузе-
И додавати шавове на твоје блузе.
Познат додир и топлина твог длана
Чиниће почетак и крај мог дана.*

*Чезнем да будем ти прва мисао и питање
Које поставиш себи у поноћ и свитање-
И желим да људи што крај нас стоје
Увек виде једно- иако нас је двоје.*

Нађа Радоман, 3Г